

Killer Thriller

LES ÂMES PERDUES

Acht moorden, en
ze kunnen mij niet
schelen

Johan Thielemans

Gezien op 15 juli 2026

Abattoirstraat, Antwerpen ikv Zomer
van Antwerpen

Uitgangspunt van 'Killer Thriller' van Les Âmes Perdues in coproductie met Muziektheater Transparant is een reflectie over het thrillergenre. Vele moorden gebeuren in het huis van een filmregisseur waar specialisten van het thrillergenre zijn samengekomen. Maar bedenkers Tom Goossens en Mitch Van Landeghem vonden die vergadering niet genoeg: ze plakten er nog een boot met kapitein en matroos bij. Dat levert een ingewikkeld decor op, waarvoor GATAM - Cultuurfabriek/Anne van Es tekent, met scenografisch advies van Niek Kortekaas. Op het gelijkvloers een landhuis, op de eerste verdieping een wit zeeschip.

19 JULI 2026

Voor een korte inhoud van deze 'Killer Thriller' grijp ik terug naar de tekst van de makers zelf: "Iemand raakt vermist op zee, personages vallen dood neer en staan in een ander verhaal weer op, plotlijnen haken in elkaar. Leugens, lijken en liedjes stapelen zich op." De makers hopen dat de spanning tussen het vertrouwde en het onbetrouwbare opgedreven wordt naar een spannend einde. Als er iets schort aan het project, dan is het wel de afwezigheid van spanning. Het schrijven van een absurde komedie blijkt verre van eenvoudig – hier is geen Franse Georges Feydeau, noch een Engelse Alan Ayckbourn aan het werk. Opeenstapelen doet niet meteen lachen.

Ik keek ernaar, lachte erg weinig en vond het vooral te lang.

Het is merkwaardig dat een deel van de tekst een soort kritische beschouwing over een genre is, als een vermomde cursus theatertheorie. Er duiken zelfs wat filosofische gedachten op. Ik citeer als voorbeeld een bedenking van Mitch Van

Landeghem: "Waarom moet er altijd iemand dood om een goed verhaal te hebben?" Net zoals zovele meta-opmerkingen komt deze gedachte voorbij en verdwijnt prompt. Spreekt er een hang naar diepgang uit? Als dat de bedoeling is, dan is er van diepgang weinig te bespeuren.

De toestanden volgen elkaar op, maar een goed verhaal heeft een ankerpunt nodig, zodat ik ten minste om één persoon kan geven. Hier zag ik helaas alleen bordkartonnen personages. Ik keek ernaar, lachte weinig en vond het vooral te lang.

Veel inzet, maar geen juiste toon

De tekst is opgebouwd uit een aantal herhalingen en samenvattingen. Vele momenten slepen zich voort. In feite komt er maar één passage echt tot leven wanneer de butler (Chanou Mekenkamp) met haar verhaal een gezonde wolk chaos weet tevoorschijn te toveren. Met deze lange scène vol verrassingen blijft alles gezegd – een korte parel in een zee van overbodigheid.

Op het toneel is er energie genoeg, maar de voorstelling vindt noch de juiste toon, noch het juiste ritme.

Dat is een erg negatieve reactie op een voorstelling die getuigt van de volle inzet van de spelers. Op het toneel is er energie genoeg, maar de voorstelling vindt noch de juiste toon, noch het juiste ritme. Zo pakt Mieke De Groote uit met groot spelen, maar het wordt nooit een ironisch omgaan met deze stijl. Overdrijven is hier niets meer dan overdrijven. Daar lijdt ook Wim Muylleert aan: eerst als een karikatuur van een schrijfster, dan als een soort bullebak van een kapitein. Alles wat hij doet is te veel. Als hij tenslotte als een heel sobere detective verschijnt, is hij plots overtuigend, zelfs subtiel komisch. Wie in de cast niet overdrijft, brengt een stuk overtuigingskracht mee, zoals Ikram Aoulad. Zij is fris en alert. Als ze van de bedenkers een monoloog over haar jeugd krijgt, waarin ze geconfronteerd werd met een echte moord, weegt de anekdote te licht om een echte emotie los te weken.

Veel geblaat weinig lol

De voorstelling heeft ook een muzikale kant dankzij de leden van Les Âmes Perdues. Zij begeleiden de actie met luidruchtig slagwerk, piano, accordeon en cello en sporadisch ook zang. De actie stopt dan wel, maar de muzikale uitvoering is kwaliteitsvol. Vooral sopraan Naomi Beeldens zorgt voor een sterke vertolking van een lied van Kurt Weill over de Seine. Ewout Lehoucq laat zijn volle baritonstem horen. Muzikaal zitten deze tussenkomsten goed, maar vanuit theaterstandpunt zijn ze nogal onhandig.

Als 'Killer Thriller' een meeslepende komedie wil zijn, dan blijkt dat bij een deel van het publiek niet zo binnen te komen.

Alles bij elkaar is dit een voorstelling waar hard aan gewerkt werd. De kleine groep spelers verkleeft zich zelfs met een hedendaags queer-accent. Maar dat is niet genoeg om een spetterend resultaat te bekomen. Als 'Killer Thriller' een meeslepende komedie wil zijn, dan blijkt dat bij een deel van het publiek niet zo binnen te komen.

Heel wat toeschouwers verlaten de zaal lang voor het raadsel is opgelost. De afloop kan hun niet schelen. Ik blijf ook al ben ik ondertussen onverschillig geworden. Ik vraag me af waar de karakteristieke *vis comica* van Tom Goossens gebleven is. Ik mis zijn typische handtekening met geestige rijmpjes; ze duiken een paar keer op, maar zonder veel effect.

Na afloop is er wel een warm applaus, van hen die toch hebben genoten. Is dat omdat ze eindelijk de moordenaar hebben ontdekt? Het is een mysterie dat ik - op verzoek van het gezelschap - niet zal onthullen.